

เดือนพราว

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

VIOLET RAIN เขียน
Kiriphantasy ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เต๋อณพรง

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

อย่างที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่าโลกใบนี้มีดวงจันทร์เป็นบริวารเพียงหนึ่ง ไม่อาจมีถึงสองได้ แต่จะเป็นอย่างไรเมื่อดวงจันทร์สองดวงในห้วงเวลาที่แตกต่างกันโคจรมาบรรจบกันท่ามกลางความมืดมิดของท้องฟ้าในยามค่ำคืน

ดังเรื่องราวของ 'เซน' ชายหนุ่มในยุคปัจจุบันที่ถูกโชคชะตาหรืออะไรก็ตาม พัดพาให้ไปเจอกับ 'แมทธิว มาส โคเลอริดจ์' ลูกชายเจ้าของเรือนไทยสองชั้นทางภาคเหนือในช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองยังแปรเปลี่ยนไปอย่างลึกซึ้งขึ้นในทุกค่ำคืน พร้อมกับความลึกลับอันแสนโหดร้ายที่ค่อยๆ กล้ำกรายเข้ามาในชีวิตของพวกเขาอย่างไรซึ่งความปรานี

สุดท้ายเรื่องราวของดวงจันทร์ทั้งสองดวงท่ามกลางความมืดมิดอันไร้ขอบเขตนี้จะเป็นอย่างไร แล้วใครคือผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์อันน่าสะพรึงที่เกิดขึ้น ติดตามต่อได้ใน 'เดือนพราง'

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การตาย การฆาตกรรม
การพยายามฆ่าตัวตาย และบาดแผลทางใจในวัยเด็ก

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

เรือนฝรั่ง

บ่ายแก่ๆ ได้เงาเมฆบนท้องฟ้าของเดือนตุลาคม

ผมก้าวลงจากรถรับส่งของสนามบินซึ่งจอดตรงสนามบินเก่าที่เพิ่งรื้อน้ำใหม่ๆ กับกรุ๊ปเพื่อนร่วมงานซึ่งเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ด้วยกัน พวกเราห้าคนทยอยลงจากรถ ก่อนจะยืนจ้องมองตัวอาคารที่ตั้งโดดเด่นท่ามกลางธรรมชาติริมเชิงเขา โดยมีตอมยสุเทพเป็นฉากด้านหลัง

"โอ้โฮ... ไม่นึกว่าของจริงจะขนาดนี้" พี่แทน ช่างภาพของทีมโปรดักชันอุทยานออกมาอย่างทึ่งๆ ช่างตัวเขาคือแฟนสาวที่ขอร้องให้ทำหน้าที่ประสานงาน ถัดมาเป็นชายหนุ่มร่างหมิวชื่อพีโตซึ่งเป็นผู้ช่วย ตามด้วยนักศึกษาฝึกงานชื่อบ๊ิง และคนสุดท้ายก็คือผม

ข้างหน้าไกลออกไปจากจุดที่เรายืนอยู่คือเรือนโบราณสองชั้นหลังใหญ่ปลูกสร้างด้วยไม้สักโดยมีชั้นล่างบางส่วนเป็นปูน หลังคาทรงปั้นหยาคลุมด้วยไม้แป้นเกล็ด มุขด้านหน้าที่ยื่นออกมานั้นงดงามวิจิตรด้วยไม้ฉลุลวดลายอ่อนช้อยแบบเรือนขนมปังขิงที่ได้รับอิทธิพลจากต่างประเทศ ตัวเรือนทาสีครีมบานหน้าต่างและประตูเป็นสีเขียวหม่นดูสวยขรึมละมุนตา เป็นเรือนที่ถูกทิ้งร้างอยู่นานหลายสิบปีก่อนจะถูกซ่อมแซมปรับปรุงจนสวยสะกดสายตาอย่างที่เห็น

"ไม่ยากคิดเลยว่าถ้ามาตอนที่ยังสภาพเดิมๆ อยู่จะเป็นยังไง" พี่น้ำว่าพิมพ์

"ก็คงเหมือนบ้านผีสิงล่ะมัง" พีโตตอบ

ทุกคนหันไปมองพีโตเป็นตาเดียว เขาก็มำงว่า...หยอกๆ ก่อนจะหันไปหยิบของลงจากรถ

ที่จริงพีโตก็ไม่เชิงว่าพูดเกินความจริง บ้านหลังนี้เป็นทรัพย์สินของกรมธนารักษ์ เป็นบ้านเก่าแก่ทรงคุณค่าหลังหนึ่งในจำนวนนับร้อยหลังทั่วประเทศที่กรมธนารักษ์เปิดให้เอกชนประมูลเช่าเพื่อทำธุรกิจ โดยจะต้องดูแลรักษาให้คงเอกลักษณ์เดิมเอาไว้ แล้วตอนนี้บ้านหลังนี้ก็กำลังกลายเป็นส่วนหนึ่งของรีสอร์ตหรูริมเชิงเขา โดยพื้นที่ชั้นกลางของตัวบ้านจะถูกใช้เป็นที่นั่งอาหารและร้านกาแฟ และมีการกันบางจุดในบ้านไว้ให้นักท่องเที่ยวได้เดินเที่ยวชม

พวกเราเป็นที่ทีมงานส่วนหนึ่งที่ทางเอเจนซี่ส่งมาเพื่อทำพรีโปรดักชั่นที่แทนเป็นช่างภาพที่เข้ามาเก็บภาพบางส่วนในช่วงนี้ ผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องของงานภาพ แต่ติดมากับพวกเขาด้วยเพื่อทำงานในส่วนของการ copywriter

ผมเป็นบล็อกเกอร์และนักเขียนอิสระ ซึ่งมารับงานนี้เพราะอยากขยายขอบเขตคอนเท็กซ์ ผมจะต้องค้นและเขียนเรียบเรียงเรื่องราวประวัติของบ้านหลังนี้เพื่อใช้ในการโปรโมต ผู้ว่าจ้างไม่ได้ต้องการแค่โบรชัวร์ไม่กี่แผ่นกับรูปถ่ายสวยๆ เพื่อลงในเว็บไซต์ แต่เขาต้องการสตอรี่สุดซึ้งอลังการเพื่อขับเน้นสถานที่นี้ให้โดดเด่นดึงดูดความสนใจ เป็นตัวเรียกนักท่องเที่ยวให้เข้ามาใช้บริการทั้งในส่วนของที่พักแบบรีสอร์ตและร้านอาหารเลิศหรูซึ่งอยู่ในตัวอาคารเก่าแก่

คนละแวกนี้เรียกบ้านหลังนี้ว่า 'เรือนฝรั่ง' เพราะเจ้าของเดิมเป็นชาวต่างชาติที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 แต่ผมรู้ว่าพวกเขาเรียกกันอย่างลับๆ (แต่เชิงแซ่) ว่า 'บ้านผีสิง'

ผมไม่โทษชาวบ้านนะที่จะเรียกแบบนี้ เพราะจากรูปถ่ายที่ผมได้เห็นก่อนที่มันจะถูกปรับปรุงใหม่ บอกเลยว่าขนแขนลุกชู แต่คำว่าทูดิโอมยังไม่พอที่จะบรรยาย มันทั้งเว้งว้างวังเวง เหงา เศร้า จนอยากจะร้องไห้ให้เห็นรูปถ่าย ตัวเรือนเก่าโทมมอมหม่น ฝากระดานแตกผุ สีบนผนังถลอกหลุดล่อนจนแทบมองไม่ออกว่ามันเคยเป็นสีอะไรมาก่อน สภาพโดยรวมคือ

ชวนวิ่งหนี

ผมนึกถึงคำพูดของฝ่ายบริหารงานโฆษณาที่คุยกับผมก่อนจะส่งผมมาที่นี่

'แคทอยากให้คุณเซนขึ้นไปเชียงใหม่รอบนี้กับกรุ๊ปคุณแทน จะได้เก็บข้อมูลเพิ่มเติม แคทว่าแค่อ่านจากเอกสารที่เราได้มาอาจจะไม่เพียงพอ คุณเซนน่าจะไปดูสถานที่จริง นอนค้างที่นั่นสักสองสามคืน ออกไปคุยกับคนแถวนั้นดูเผื่อจะเจอเรื่องราวที่น่าสนใจที่ดึงมาเข้าเนื้องานเราได้'

'คุณแคทหมายถึงว่าให้ผมพักที่บ้านหลังนั้นเลยหรือครับ'

'คุณเซนกลัวผีหรือคะ'

'หา...เอ่อ เปล่าครับ' ผมปฏิเสธทันที ต้องรักษาภาพลักษณ์คนรุ่นใหม่ ไม่มองมายเรื่องผีสงซึ่งพิสูจน์ไม่ได้ เดียวไม่คุณ 'มันเป็นข่าวลือไม่ใช่หรือครับ'

'นั่นสิคะ เท่าที่แคทรู้ไม่มีใครตายที่บ้านหลังนั้นสักหน่อย หมายถึงตายอย่างผิดธรรมชาติณะคะ แล้วเรื่องผีผู้หญิงนี่มาได้ยังไงแคทยังง แต่คุณเซนรู้ใช่ไหมคะ ว่าทางลูกค้าไม่ได้ต้องการให้ปกปิด แต่ต้องการให้ล้วงและเล่าออกมาอย่างตรงใจ'

ไม่แน่ใจเลยว่าจะเล่าเรื่องผีออกมาได้ตรงใจขนาดไหน

'แล้วคุณแคทอยากแนะนำให้ผมไปสอบถามหรือสัมภาษณ์ใครเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ'

'ก็ผีในบ้านนั้นแหละคะ'

พูดจบคุณแคทก็หัวเราะก๊ิก ผมเองก็หัวเราะไปด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่าขำอะไร

'เอาเป็นว่าคุณเซนเดินทางไปพร้อมๆกับกรุ๊ปคุณแทนนะคะ อยู่เชียงใหม่สักสามสี่วันหรือจะนานกว่านั้นก็ตามสะดวกคะ เพราะเรามีคนทางนั้นคอยดูแลเรื่องทำความสะอาดกับเตรียมอาหารมื้อเช้าให้คะ'

'โอเคครับ' ผมรับคำเพื่อวันข้างหน้าจะได้รับเงิน

คุณแคทยิ้มพอใจก่อนจะยื่นหน้ามากระซิบบกระซิบ 'ขอสตอรี่เด็ดๆ'

เลย์นะคะคุณเขน'

ตอนนี้ผมก็เลยมาอยู่ที่นี้เพื่อทำงานที่ต้องรับผิดชอบ พวกเราได้เจอกับคนดูแลอาคารชื่อป้าเจียม ซึ่งพักอยู่ใกล้กับรีสอร์ตและมาทำงานที่นี่ทุกเช้า ป้าเจียมเป็นคนท้องถิ่นซึ่งผมเล็งไว้ว่าจะเป็นคนแรกที่ผมสัมภาษณ์

รีสอร์ตยังไม่เสร็จสมบูรณ์ การก่อสร้างในส่วนที่บ้านพักเดี่ยวหลังเล็กๆ ที่กระจายตัวเรียงรายถัดไปทางปากหนึ่งจากเรือนฝรั่งปลูกสร้างเสร็จแล้ว แต่ยังเหลือในส่วนของเฟอร์นิเจอร์กับการตกแต่งภายในบางส่วน รวมทั้งสนามหญ้าและต้นไม้ที่เพิ่งจะเอามาลงตามจุดต่างๆ ไม่กี่วัน

คุณแคทจัดการให้พวกเราพักในเรือนฝรั่ง ตรงฝั่งที่ไม่ได้กันไว้เพื่อจัดแสดงให้นักท่องเที่ยวเดินชม ผมไม่รู้ว่าคุณแคทตั้งใจหรือด้วยเหตุผลที่ว่าบ้านพักเดี่ยวยังอยู่ในระหว่างการตกแต่งจริงจัง พวกเราถึงต้องมานอนที่เรือนหลังนี้ ถึงจะเป็นส่วนของห้องเล็กห้องน้อยที่เคยใช้สอยเป็นห้องทั่วไปไม่ใช่ห้องนอนของเจ้าของบ้าน แต่มันก็อยู่ในบ้านหลังเดียวกันนะ

บ้านหลังนี้ใหญ่โตกว้างขวางมาก บ่งบอกถึงฐานะของเจ้าของบ้านในยุคสมัยนั้น ผังอาคารเป็นรูปตัวยู ชั้นล่างจากมุขด้านหน้าเดินเข้ามาจะเจอห้องโถงกว้างซึ่งจะใช้เป็นโถงต้อนรับ ถัดมาคือห้องอาหาร และเลยไปอีกหน่อยคือสวนที่เป็นร้านกาแฟ ถึงจะยังไม่มีเฟอร์นิเจอร์และสิ่งของตกแต่งชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ก็มีมองออกเลยว่าถ้าเสร็จสมบูรณ์ ที่นี่จะต้องสวยเลิศหรูเหมือนย้อนเวลากลับไปสู่ยุครุ่งเรืองของบ้านหลังนี้แน่ๆ

"พี่กับน้ำอ้าวขอพักห้องข้างล่างละกันนะ ชี้เกี่ยจขึ้นบันได" พี่แทนพูดขึ้นเมื่อรู้ว่ามีการจัดห้องพักเตรียมไว้ทั้งชั้นบนและชั้นล่าง

ผมกับคนที่เหลืออือออ เมื่อพี่แทนกับพี่น้ำอ้าวเลือกพักในห้องชั้นล่าง ผมกับพี่โตและบิงก็ต่อระเห็จขึ้นไปนอนชั้นบน ซึ่งป้าเจียมบอกว่าการจัดเตรียมห้องพักไว้ทั้งหมดสามห้อง อยู่ที่ชั้นล่างหนึ่งห้อง ส่วนอีกสองห้องอยู่ชั้นบน

พวกเราเดินผ่านโถงกว้างทางด้านหน้าชั้นบันไดไปสู่ชั้นบนของตัวบ้าน

ผมถึงกับลมหายใจสะดุดเมื่อเห็นโถงชั้นบนเต็มตา

มันเป็นโถงนั่งเล่นพักผ่อนซึ่งทอดไปสู่ระเบียงที่ยื่นออกไปตรงมุขหน้าบ้าน ผ่านม่านชั้นนอกซึ่งเป็นผืนยาวจรดพื้นเลื่อนเปิดไว้ เมื่อมองผ่านผืนผ้าม่านโปร่งเบาที่อยู่ชั้นในออกไปจะเห็นสีเขียวขจีของแมกไม้ ช่องแสงเหนือประตูระเบียงเป็นไม้ฉลุลายเถาไม้เลื้อยงดงามแซมช้อย พื้นไม้แผ่นกว้างเกือบศอกขัดมันเงาวับ มีนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณวางชิดผนังด้านหนึ่งใกล้กับเก้าอี้ผ้าไหมลายริ้ว สีครีมสองตัวซึ่งตั้งขาบโตะไม้ทรงครึ่งวงกลม ทุกอย่างดูเลิศหรูวิจิตร แต่ที่ดึงดูดสายตาที่สุดก็คือเปียโนเก่าแก่ที่ตั้งโดดเด่นอยู่บนพรมผืนใหญ่กลางห้อง

"ถ้าเด็ก ๆ ได้ยินเสียงเปียโนจะไม่แปลกใจ" พี่โตพูดเปรยๆ ทำให้บิ่งหันไปมองตาเขียวบ๊ิด

ห้องพักของเราสามคนอยู่ทางปีกซ้ายของตัวบ้าน ซึ่งจัดเตรียมไว้ให้เป็นห้องนอนชั่วคราว และคงโยกย้ายเฟอร์นิเจอร์ออกไปเมื่อรีสอร์ทเสร็จสมบูรณ์พร้อมเปิดให้บริการ ถัดจากห้องพักของเราที่เป็นห้องว่างหลายห้อง ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อะไร ส่วนโซนทางปีกขวาของตัวบ้านคือพื้นที่ซึ่งสงวนไว้เป็นส่วนจัดแสดงให้นักท่องเที่ยวได้เดินชม เป็นห้องนอนเดิมของเจ้าของบ้านและลูกหลานในสมัยนั้น เฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นในห้องเป็นของเก่าแก่ที่ยังเหลืออยู่ในบ้านหลังนี้

พวกเราอยากเห็นห้องทางฝั่งนั้นก็เลยพากันเดินไปดู ผมจรดปลายเท้าด้วยความเกรงใจเมื่อก้าวตามโถงทางเดินสู่ห้องทางฟากนั้น ทุกห้องมีเชือกเส้นใหญ่กั้นขวางไว้ให้ยืนดูได้แค่ตรงหน้าประตู มีห้องนอนใหญ่หนึ่งห้อง และห้องนอนเล็กอีกสองห้อง ที่เหลือเป็นห้องว่าง เฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นดูขลังมาก มีทั้งเตียง ตู้ ตั้ง หรือแม้กระทั่งตะขอเหล็กที่พื้นซึ่งเอาไว้ยึดกับหีบสมบัติ

หลังจากชื่นชมความเก่าแก่ทรงคุณค่าของสิ่งของในยุคโบราณจนพอใจแล้ว พวกเราก็กลับมายังฝั่งที่ดูเป็นยุคปัจจุบันมากกว่า ผมเลือกห้องที่อยู่ติดกับบันไดเพราะคิดว่าสะดวกดี ส่วนพี่โตเดินเลยไปยังห้องถัดไป

ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อเปิดห้องเข้าไปพบว่าเฟอร์นิเจอร์ในห้องเป็นของที่ซื้อมาใหม่ ไม่ใช่ของโบราณซึ่งตกทอดมาจากเจ้าของบ้าน แบบนั้น

มันก็จะแปลกๆ ไปหน่อย ผมก้าวไปทางหน้าต่าง ผลักบานหน้าต่างไม่ให้เปิดกว้างแล้วสอดลมหายใจลึกกับอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด

จากห้องนี้มองออกไปจะเห็นท้องทุ่งกว้างเขียวขจีทอดยาวไปไกลจรดตีนเขา ยอดหญ้าพัดพลิ้วในสายลมดูแล้วเย็นชื่นชื่นใจ ห่างออกไปไกลคือแนวสูงๆ ต่ำๆ ของเทือกเขาซึ่งเป็นสีเขียวเข้มอุดมสมบูรณ์จากการรับน้ำฝนมาหลายเดือน ผมเขม่นมองเมื่อเห็นจุดสีน้ำตาลเล็กๆ อยู่ท่ามกลางสีเขียวของทุ่งหญ้า มันดูเหมือนจะเป็นกระท่อมหลังหนึ่ง ที่ดินตรงนั้นน่าจะเป็นที่ดินของชาวบ้าน ซึ่งเร็วๆ นี้คงจะมีแนวรั้วคอนกรีตยาวๆ กันแบ่งเขตอย่างชัดเจน

ขณะที่กำลังชื่นชมทัศนียภาพ ผมก็ต้องสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อโดนสะกิดยิกๆ เข้าตรงแขน ผมหันไปมองก็พบว่าเป็นบึง เขายืนทำหน้าที่แปลกๆ อยู่ข้างตัวผม

"พี่เขน ผมขออนอนห้องเดียวกับพี่ได้มั๊ย" บึงพูด

"อ้าว...ทำไมล่ะ"

"ผมเป็นคนมีเซ็นส์" เขาเหลือบมองซ้ายขวาอย่างหวาดระแวงก่อนจะลดเสียงลงเป็นกระซิบ "ถ้าที่นี่ไม่มีอะไรก็แล้วไป แต่ถ้ามี...ผมก็กลัวว่าจะเจอ"

ผมหัวเราะ "เฮ้ย...แล้วยังไง พี่ไม่ใช่พระ จะช่วยอะไรได้"

"นะพี่เขน...นะ มีเพื่อนอยู่ด้วยก็ยังมีดี แต่ปากหาเรื่องอย่างพี่โตผมไม่ไหว" บึงยัดแขนผมไว้ หน้าตาทำทางดูน่าสงสาร "ห้องนี้เป็นเตียงใหญ่อยู่แล้วด้วย ผมไม่นอนดินหรอก"

ผมมองหน้าบึง อยากรู้อะไรอยู่เหมือนกัน แต่เห็นหน้าแล้วก็สงสารข้าก็ข้า

"เออๆ"

ผมรับคำในที่สุดไม่หวังหรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างเรา ผมชอบผู้ชายและบึงก็หน้าตาหล่อน่ารักแบบหนุ่มตีหน้าชาวไร่ แต่สเปกของผมไม่ใช่หนุ่มน้อยวัยมหา'ลัยอย่างบึงแน่ๆ ผมชอบผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่กว่านี้ อาจจะมีรูปร่างครวเตี้ยวก้นหรือโตกว่าก็ได้ แบบที่คุยกันรู้เรื่อง ทันทัน ไม่อึงเง้งให้วุ่นวายใจ

อันนี้ก็พูดกว้างๆ นะ ไม่ได้จะบอกว่าผมชอบผู้ชายเขียวๆ ข้าของประสบการณ์บนเตียงอะไรทำนองนั้น

หลังจากเก็บข่าวของเรียบร้อยและพักผอนกันอีกครู่หนึ่ง พวกเราก็พร้อมออกทัวร์ในตัวเมืองเชียงใหม่ ก็นะ... ให้อีเรื่องงานก็ทำแน่ๆ แหละ แต่วันนี้เราเพิ่งจะมาถึง ก็ต้องขอเดินเล่นชมเมืองก่อนสักหน่อย พี่น้ำว่าชวนไปเดินแถวถนนนิมมานเหมินท์ ซึ่งเป็นย่านที่เต็มไปด้วยร้านค้าเก่าๆ ซิกๆ ที่ขายของแฮนด์เมด รวมทั้งร้านอาหารและร้านกาแฟที่ตกแต่งแบบมีเอกลักษณ์

เชียงใหม่มีร้านกาแฟเยอะมาก เรียกได้ว่าเดินผ่านร้านที่หนึ่งไปไม่ก็ก้าวเดียวก็เจออีกร้าน ผมลองชิมกาแฟในร้านที่เป็นแบรนด์ท้องถิ่นดู รสชาติกลมกล่อมใช้ได้ นอกจากจะนั่งกินบรรยากาศแถวนั้น เรายังขึ้นไปชมวิวกจากมุมสูงบนชั้นดาดฟ้าของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งด้วย ก่อนจะปิดท้ายวันด้วยการไปหาของกินกันแถวหลัง มช. ตอนค่ำๆ

สตรีทฟู้ดหลัง มช. เริ่มต้นแถวประตูเกษตรยาวไปถึงประตูวิศวะ มีทั้งร้านค้าแบบรถเข็นและแบบตั้งเป็นเพิงข้างถนนเรียงรายตามทางเท้า ไม่ว่าจะอาหารไทย อาหารญี่ปุ่น ก๋วยเตี๋ยว สเต็ก เบเกอรี่ ชาไข่มุก บิงซู หรือน้ำเต้าหู้ล้วนมีหมด

เราเจอร้านขายราเม็งแห่งร้านหนึ่งอร่อยมาก มีโต๊ะให้นั่งกินประมาณ 6-7 โต๊ะแต่ลูกค้าคับคั่ง ส่วนใหญ่เป็นพวกนักศึกษา ผมกินไปสองชามจุกๆ แต่บังเอิญว่าพวกเรามีกระเพาะพิเศษซึ่งแบ่งช่องเป็นฝั่งของคาวและฝั่งของหวาน ถึงจะอิมขนาดไหนเราก็ยังมุ่งมั่นเดินข้ามฝั่งถนนไปกินขนมหวานกันต่อได้

พวกเรากลับถึงที่พักตอนประมาณสี่ทุ่ม อิมจนแทบคลานขึ้นบันได แต่ก็ยังสัญญากันว่าวันพรุ่งนี้จะไปลองหาอะไรกินตรงฝั่งหน้า มช. บ้างด้วยความที่เมื่อวันก่อนผมนั่งทำงานจนดึก ทำให้รู้สึกง่วงเร็วเป็นพิเศษ ผมอาบน้ำขึ้นเตียงแล้วหลับไปอย่างรวดเร็ว

คืนแรกผ่านไปอย่างราบรื่น อากาศดีมากจนหลับยาวทั้งคืนและตื่นมาพร้อมกับความสดชื่นในตอนเช้า

อาหารเช้ามื้อแรกที่เชียงใหม่ของเราเริ่มด้วยกาแฟหอมกรุ่นกับขนมปัง และเบคอนทอดกรอบซึ่งป้าเจียมจัดเตรียมไว้ให้ แกออกตัวว่ายังไม่รู้ว่า

พวกเราชอบกินแบบไหน วันนี้ก็เลยเตรียมให้แบบนี้ไปก่อน พวกเรารีบบอกว่าไม่เป็นไร เพราะแค่เอื้อเฟื้อดูแลมือเข้าให้ก็ขอบคุณมากแล้ว ส่วนมืออื่นๆ พวกเราจะดูแลตัวเอง

ขณะที่ทุกคนกำลังดื่มด่ำกับอาหารเข้าท่ามกลางบรรยากาศริมเชิงเขา ผมงก็แอบแวบไปหาป่าเจียมในห้องครัวเพื่อสืบเสาะข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้าวลือของบ้านหลังนี้ในส่วนที่นอกเหนือจากเอกสารที่ผมได้รับ

ป่าเจียมมีผู้ช่วยเป็นเด็กสาวไทใหญ่ชื่อน้อย ซึ่งคอยช่วยหยิบจับอะไรเล็กๆ น้อยๆ ตามแต่ป่าแกจะสั่ง ผมอาศัยจังหวะที่น้อยยกเหยือกน้ำออกไปข้างนอกกระแสะเข้าไปตีสนิทกับป่าเจียม

ไม่ถึงสิบนาที ผมงก็ได้ข้อสรุปว่าป่าเจียมอาจจะมึนช็อกจริงๆ ว่าป่าพิกุล หรือชื่อเต็มๆ ว่ากัลวดอกพิกุลจะร่วง เพราะป่าแกประหยัดคำพูดเหลือเกิน มีแต่ไม่รู้...ไม่รู้ ไม่เคยได้ยิน แถมบางทีก็เจียบไปเฉยๆ ผมเลยต้องเบนเข็มไปสัมภาษณ์น้อยแทน น้อยดูกระตือรือร้นที่ได้พูดคุยกับผม แต่ว่า...น้องเพิ่งจะมาอยู่เชียงใหม่ได้แค่ไม่กี่เดือน ยังเลือกใช้คำในภาษาไทยไม่ถูกด้วยซ้ำ อย่าว่าแต่จะพูดให้ชัดเลย

หลังจากจัดการอาหารเข้าที่ป่าเจียมเตรียมไว้ให้จนหมดแล้ว พวกเราก็นั่งรถออกไปแถวตลาดต้นพะยอมที่อยู่ใกล้ๆ เพื่อหาของกินก่อนจะเริ่มต้นการทำงาน

ไซ...กินกันอีกรอบทั้งที่เพิ่งจะกินอาหารเข้ามาหยกๆ มันไม่ได้เกี่ยวกับว่าหิวหรืออิม แต่มันคือสัญชาตญาณของการได้ออกมาทำงานนอกสถานที่

เราไปนั่งที่ร้านโจ๊กตรงตลาดต้นพะยอม ซึ่งได้ข่าวมาว่าต้มเลือดหมูกับปาท้องโก้เขาเด็ดมาก เราสั่งทุกอย่างมาลองเหมือนว่าก่อนหน้านี้ไม่ได้กินอะไรมาเลย

"บิง...ลองดูสิ ของเขารอายนะ" พี่แทนดันจานปาท้องโก้กับถ้วยสังขยาใบเตยไปทางบิง

"เอาเลยครับพี่ ผมอิมแล้ว" บิงตอบ

"ถ้ามีงไม่กิน ภูเขาอะนะ" พี่โตพูดพลางเอื้อมมือไปคว้าปาท้องโก้ตัวโต

มาใส่ปาก เขาทำเสียงอ้ออ้าเหมือนนอ่อยมาก ก่อนจะดึงจานปาท้องโก้มาทวางตัวเอง

บิงพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร ผมสังเกตเห็นว่าบิงดูแปลกๆ มาตั้งแต่เช้าแล้ว ดูอึดอัดกระสับกระส่ายชอบกล แต่ไม่นานบิงก็โผล่ออกมา "พี่ ผมกำลังคิดว่าคืนนี้ผมจะไปนอนโรงแรม"

"เฮ้ย!" พวกเราที่เหลือออกทานออกมาพร้อมกัน

"มีอะไรวะ" พี่โตถามขึ้น

"พวกพี่ไม่รู้รู้สึกอะไรกันเลยจริงๆ เหรอ"

"แล้วมึงรู้สึกอะไร" พี่โตถามอีก

บิงทำหน้าหวาดๆ "ผมชนลุกตั้งแต่เดินเข้าไปในตัวบ้านเมื่อวานแล้ว"

"ปวดซี่ปี่วะ"

"ไม่ใช่พี่" บิงกระแทกเสียง "มันมีอะไรจริงๆ นะ ผมเป็นคนมีเซ็นส์เรื่องอะไรแบบนี้อยู่แล้ว เดินเข้าไปก็รู้สึกเลย แต่ก็ยังปลอบใจตัวเองว่าอาจจะคิดไปเอง จนเจอเข้าจริงๆ"

"เจออะไรเหรอบิง" พี่น้ำว่าทำตาโตอย่างสนใจ

"พวกพี่ไม่ได้ยินอะไรเลยเหรอ" บิงทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ "เสียงเพลงบรรเลงดนตรีไทย หลอนหูตั้งแต่ตอนที่กลับเข้าไปในบ้านอีกรอบตอนกลางคืนแล้ว แต่ตอนนั้นผมดื่มเบียร์ไปด้วยไง เลยนึกว่าอาจจะดังมาจากที่อื่น"

"แล้วไงอีก" พี่น้ำว่าซักต่อ

"ผมก็เข้านอนปกติเหมือนพวกพี่นั่นแหละ แต่พอตอนดึกผมดันปวดศีรษะก็เลยลงมาเข้าห้องน้ำที่ชั้นล่าง ตอนไปไม่มีอะไร แต่ตอนกลับนี่สิ ผมเห็นประตูห้องพี่แทนเปิดแง้มอยู่ มีแสงไฟสว่างเขียว ผมนึกว่าพี่สองคนยังทำงานกันอยู่ก็เลยจะเดินไปแซว"

"เฮ้ย... พี่กับน้ำว่ากลับไปตั้งแต่มยังไม่ห้าทุ่ม" พี่แทนแย้งขึ้น

"ก็ผมเข้าใจว่าเป็นห้องพี่ ห้องสุดท้ายเดินนั่นเลย"

"ตรงนั้นไม่ใช่ห้องพี่" พี่แทนพูด

"ก็ตอนนั้นผมรู้แล้วไง" บิงพูดเสียงแหลมสูง

ผมลูบแขนเขาเบาๆ "ใจเย็นก่อนบิ่ง เล่าต่อสิ"

"ผมเห็นจริงๆ นะพี่เขน ไม่ได้เห็นแวบๆ ด้วย แต่เห็นเต็มสองตาเลย ผู้หญิงผมยาวกำลังนั่งแปรงผมอยู่หน้ากระจกโต๊ะเครื่องแป้ง แต่งตัวแบบพวกผู้หญิงด้านนาสมัยก่อน ผมกลัวฉิบหายเลยพี่ ดินะที่จีมาแล้ว ไม่งั้นคงฉีแตกตรงนั้นแหละ ผมขาแข็งก้าวไม่ออก จนตอนนั้น..." บิ่งกสึนน้ำลาย "เขาเหลือบมองผมจากในกระจก"

"เซี่ย...! ชนลูกตามเลยเนี่ย" พี่โตลูบแขนตัวเอง

"ผมถึงได้วิ่งแนบไปนอนเบียดพี่เขนกลางดึกไง"

"อ้อ...พี่ก็นึกว่าหนาว" ผมพยักหน้า นึกขึ้นมาได้ว่าโดนเบียดตอนกลางดึกจริงๆ

"แน่ใจนะว่าไม่ใช่ฝัน เพราะเพื่อนอนใกล้กับห้องนั้นเลย แต่ไม่ได้ยินเสียงหรือว่าเห็นอะไรผิดปกตินะ" พี่แทนแบ่งรับแบ่งสู้ "ไม่รู้ว่าจะไม่ยอมให้พี่น้ำว้ากลัวหรือว่าไม่เชื่อเรื่องผี"

บิ่งทำหน้าที่เครียด "ไม่รู้ล่ะ คินนี่เป็นต้นไปผมจะไปนอนโรงแรม แล้วค่อยออกไปทำงานที่นั่นแต่เช้า รับรองว่าไม่ไปสายให้เสียงานแน่นอนครับ พวกพี่ไม่เจออะไร จะอยู่ต่อไปก็ตามแต่พวกพี่ แต่ผมไม่เอาด้วยแล้ว ขนาดเมื่อวานเป็นวันธรรมดาผมยังเจอแบบนั้น แล้ววันนี้เป็นวันพระ ชื่นสิบห้าค่ำ ผมไม่เสี่ยงหรอก"

ในเมื่อบิ่งพูดจริงจั่งขนาดนั้น ก็ไม่มีใครอยากบังคับฝืนใจเขา พี่โตเลื่อนจานปาตองโกกลับคินไปให้บิ่งเป็นการปลอบใจ และได้รับสิ่งตอบแทนเป็นการหันเหินไปอีกทาง

หลังจากเติมของใส่กระเพาะจนเต็ม พวกเราก็กลับไปเริ่มงานกันที่เรือนฝรั่ง พี่แทนและคนอื่นๆ ขนอุปกรณ์ออกไปทางด้านหน้าอาคาร ขณะที่ผมหามุมพิเศษให้ตัวเองได้ทำงานเหมือนกัน

ผมเลือกมุมตรงส่วนเฉลียงด้านนอกใกล้กับห้องอาหารเป็นจุดทำงานตรงนั้นมีชุดโต๊ะเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ อากาศเย็นสบาย มีลมพัดอ่อนๆ แสงแดดไม่จัดจ้าเกินไป ผมเริ่มงานด้วยการเปิดโน้ตบุ๊กดูใจเพื่อดูข้อมูลที่มีอยู่ในมือ

ระหว่างนั้นก็เปิดเพลงบรรเลงเปียโนคลอไปด้วยเพื่อให้ได้อารมณ์สุนทรีย์

อ่านข้อมูลไปก็หนักใจไป ที่จริงบ้านหลังนี้มีประวัติที่น่าสนใจมาก เจ้าของเดิมเป็นชาวอังกฤษชื่อโรมัส เอช โคเลอร์ดจ์ เข้ามาเป็นมิชชันนารี เผยแพร่ศาสนาคริสต์ในประเทศไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ภายหลังได้มาทำธุรกิจค้าไม้จนรุ่งเรืองร่ำรวย และซื้อที่ดินผืนนี้จากคู่ค้าทางธุรกิจซึ่งมีเชื้อสายของเจ้านายทางเหนือ ก่อนจะปลูกสร้างบ้านหลังนี้ขึ้นมาอย่างใหญ่โตโอ้อ่า สมฐานะ

จากข้อมูลที่ผมได้มา บ่งบอกว่าภายหลังท่านได้พาครอบครัวย้ายกลับไปอังกฤษ ทั้งบ้านหลังนี้ไว้ในความดูแลของคนสนิทที่เคยรับใช้กันมา จนกระทั่งฝ่ายนั้นย้ายออกไปอยู่บ้านเดิมด้วยปัญหาสุขภาพ และต้องฝากให้คนอื่นช่วยดูแลต่อจนกระทั่งไม่เหลือใครที่จะฝากฝังได้อีก บ้านหลังนี้ก็ถูกทิ้งร้างและตกไปอยู่ในความดูแลของกรมธนารักษ์ในที่สุด

ผมถอนใจแรง คูณินๆ ข้อมูลเท่านั้นน่าจะเพียงพอต่อการสร้างจุดขายให้กับทางรีสอร์ตแล้ว แต่สำหรับผมมันยังไม่เข้มข้นเท่าที่ต้องการ ผมสงสัยว่าลูกหลานของเจ้าของบ้านไปไหนกันหมด ไม่มีใครแต่งงานมีครอบครัวกับคนทางประเทศไทยเลยหรือ แล้วเรื่องผีผู้หญิงในชุดเครื่องแต่งกายโบราณ ซึ่งหลายคนรวมทั้งบั้งอ้างว่าเคยเห็นนั้นอีก ไม่มีข้อมูลตรงไหนเอ่ยถึงเรื่องนี้เลย

ผมนั่งทำงานอยู่ตรงนั้นจนถึงเที่ยง พี่แทนก็ชวนให้ออกไปหาอะไรกินกัน หลังจากกินข้าวเที่ยงเสร็จ ผมขอตัวแยกไปหาข้อมูลเพิ่มเติมในห้องสมุด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อว่าจะเจออะไรนอกเหนือจากที่ผมหาได้บนอินเทอร์เน็ต บรรณารักษ์ที่นั่นมีน้ำใจมาก เขาช่วยค้นหนังสือเกี่ยวกับผู้คนและเรื่องราวในยุคสมัยนั้นที่น่าจะเป็นประโยชน์กับผมได้

เย็นนั้นเราไปกินข้าวแถวหน้า มช. ตามที่ตั้งใจไว้ ผมนั่งรถผ่านอ่างแก้ว อ่างเก็บน้ำที่ตั้งอยู่บนเนินในพื้นที่ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มันดูมีมนต์เย็นสบายด้วยเนินหญ้ากว้างๆ และต้นไม้มีคอนอกมานั่งเล่นและวิ่งออกกำลังกายกันคึกคัก บรรยากาศดีมาก ใกล้กันมีคาเฟ่น่ารักๆ ให้นั่งพักเหนื่อยด้วย ผมเล็งไว้ว่าจะต้องหาเวลามาวิ่งออกกำลังกายบ้าง

เมื่อบั้งทั้งพวกเราไปนอนโรงแรม ก็เลยกลายเป็นว่าคืนนี้ผมต้องนอนคนเดียว ผมสวดมนต์กราบหมอนก่อนนอน ทำให้สงบไม่คิดฟุ้งซ่าน ปรากฏว่านอนหลับสบายดี ไม่พบเจออะไรที่บั้งเล่ามาเลย

เวลาผ่านไปสามวันกับการวนเวียนอยู่ละแวกนั้น ไม่ว่าจะเป็นร้านกาแฟที่ผมหิวโน้ตบุ๊กไปนั่งทำงาน หอสมุด อ่างแก้วที่ได้ไปวิ่งออกกำลังกายสมใจ พี่แทนก็พูดขึ้นในตอนเย็นหลังจากเลิกทำงานและเตรียมจะออกไปหาอาหารเย็นกินกัน

"พຽ່ງนี้ไปเที่ยวดอยอ่างขางกันมั๊ย"

"อ้าว...งานเสร็จเรียบร้อยแล้วเหรอกครับพี่แทน" ผมถามออกไป

"ยังเหรอก เหลืออีกแค่นิดหน่อย แต่อยากเปลี่ยนบรรยากาศมั้ง มานี้ยังไม่ได้เที่ยวไหนเลยนอกจากออกไปหาของกิน เดียวรอบหน้าที่ต้องมากับทีมใหญ่จะยิ่งไม่มีเวลา พี่อยากไปค้างที่ดอยอ่างขางสักคืนแล้วกลับมาตอนบ่ายๆ เชนไปด้วยกันมั๊ย บั้งก็ไปนะ"

"ไปก็ไปสิพี่ ผมยังไม่เคยไปดอยอ่างขางเลย"

วันต่อมาเราก็เลยมาขึ้นพร้อมหน้ากันอยู่ตรงรถซึ่งเข้ามาขับสำหรับเดินทางไปยังดอยอ่างขางในพื้นที่อำเภอฝางของเชียงใหม่ เพื่อตามจับสายหมอกในตอนเช้าและนอนเคล้าแสงดาวใต้ท้องฟ้ากว้างในตอนกลางคืน

ผมเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า แสงแดดเวลานี้แจ่มจ้าสดใส ริ้วเมฆสีขาวลอยฟ่องเหมือนก้อนสายไหม ผมหันกลับไปมองตัวบ้านใต้ท้องฟ้าสีน้ำเงิน ไม่มีคำบรรยายอื่นเลยนอกจากคำว่าสวย บ้านหลังนี้สวยจับใจจนเหมือนจะตรึงเราให้ยืนมองอยู่ตรงนี้ได้อย่างลึมวันลึมเวลา เป็นเสน่ห์จากอดีตที่ตกทอดมาสู่ปัจจุบัน

ผมพักการดื่มด่ำกับภาพที่เห็นและหันไปสนใจการเดินทางที่กำลังรออยู่ วันนี้ผมขอไปเที่ยวก่อน แล้วจะกลับมาทำงานที่ยังค้างคั้งที่นี่

ผมก้าวออกมาจากตรงนั้น สายลมปลายฤดูฝนที่ย่างสู่ฤดูหนาวพัดโฉบหอบเอาความเย็นและกลิ่นสดชื่นของแมกไม้เขียวในอากาศ ไม่มีอะไรเลย

ที่สะกิดใจผมให้รู้ว่าวันนี้กับวันพรุ่งนี้จะไม่เหมือนกัน

ภาพที่ผมเห็นตรงนี้จะเปลี่ยนไปยิ่งกว่าหน้ามือเป็นหลังมือ และหักเห
เส้นทางชีวิตผมให้เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างที่ผมไม่มีวันจินตนาการถึง

บทที่ 2

เห็น

ระยะทางจากที่นี่ไปยังดอยอ่างขางใช้เวลาประมาณสองชั่วโมงกว่า แต่ระหว่างทางมีกั๊กบดกซึ่งก็คือสวนดอกไม้และไร่สตรอเบอรี่ แน่ใจว่าพื้นที่น้ำว่าปรี่เข้าไปสู่ทุ่งดอกไม้มากาเร็ตอย่างรวดเร็วเหมือนโดนดูดด้วยพลังลึกลับ

ผมเองไม่ค่อยตื่นเต้นกับสวนดอกไม้เท่าไรหรอก แต่ชอบมากที่ได้นั่งรถกินลมชมวิวไปตามเส้นทางอันคดเคี้ยวในหุบเขา เราไม่ได้เปิดเครื่องปรับอากาศในรถ แต่เลือกเปิดกระจกหน้าต่างเพื่อรับลมธรรมชาติแทน

มันดีมากที่ได้ปลีกตัวจากความวุ่นวายของสังคมเมืองมาสู่ธรรมชาติ ถึงจะเป็นแค่ช่วงเวลาสั้นๆ แต่ก็เหมือนกับได้ชาร์จพลัง จิตใจผมโปร่งโล่งเหมือนวิวที่เห็นในตอนนี เว็กว้างลึกระหว่างหุบเขาเหมือนปูด้วยพรมขนแกะ สีเขียวที่มีกระจุกเมฆลอยต่ำลงมาแต้มเป็นจุดๆ แนวเทือกเขาสูงเหลือมซ้อนกันเป็นชั้นๆ ไร้ชาเขียวขจีทอดตัวลดหลั่นเป็นขั้นบันไดลงไปตามไหล่เขากลิ่นชื่นของฝนปะปนอยู่ในแมกไม้ชวนให้รู้สึกสดชื่นทุกครั้งที่สุดลมหายใจ

กว่าเราจะถึงรีสอร์ทที่จองไว้ก็เกือบสี่โมง ที่พักของเราเป็นกระท่อมแบบสองห้องนอน มีระเบียงกว้างคั่นกลาง ผมนอนในห้องเดียวกับบ๊ิงและพีโต

อาหารมื้อเย็นของพวกเราค่อนข้างอู้ฟูด้วยสาร์พัดเมนูปลาและพืชผัก ปลาสดอร่อยทอดกระเทียมอร่อยมาก ยอดผักแม้ว่าผัดเบคอนก็จัดว่าเด็ด หลังจากจัดการอาหารเย็นเสร็จเราก็มานั่งเล่นชมวิวกันตรงระเบียง อากาศเย็นจนต้องเอาผ้าห่มมาคลุมตัว

โชคดีที่คืนนี้ฝนไม่ตก ท้องฟ้าเปิดเห็นดาวพราวเต็มผืนฟ้ากว้าง บิ่ง
พกกี้ตารี่มาด้วย เขาเล่นกีตาร์และร้องเพลงคลอไปด้วยโดยมีฟี่โตเคะตะเกียบไม้
เป็นจังหวะ ฟี่แทนกับฟี่น้ำว่านั่งอิงกันได้แสงดาว ดูแล้วน่าอิจฉา บรรยากาศ
เต็มไปด้วยความสบายใจเหมือนว่าที่ตรงนี้เป็นอีกโลกหนึ่ง

แต่แล้วผมก็ผลอทำลายบรรยากาศพักผ่อนอันแสนสุข เมื่อเรากลับเข้าไป
ในห้องนอนเพราะหนาวจนนั่งที่ระเบียงกันไม่ไหวแล้ว ผมก็หิบบนโต๊ะบู๊จาก
กระเป๋ากออกมาวางบนที่นอน

บิ่งจ้องผมจนตาแทบถลนออกจากเบ้า "ฟี่เซน ยังอุตส่าห์จะทำงาน
อีกหรือ"

ผมหัวเราะเพราะเขาทำหน้าอย่างกับผมกำลังหิบบ่ไก่สดๆ ออกมาฉีกกิน
"บรรยากาศดียิ่งดีสมองยิ่งแล่น ต้องรีบฉวยโอกาสทำงาน"

"เอาเลยฟี่ แต่ผมคงไม่เอาด้วย" บิ่งทำท่าขมลูกขนพอง

ผมเปิดหน้าต่างและเปิดไฟลังงานขึ้นมา นอกจากงานเกี่ยวกับวีรส์ออร์ต
ตรงเรือนฝรั่งที่ทำอยู่ในช่วงนี้ ผมยังมีบิลลิกของตัวเองที่ต้องรับผิดชอบ ช่วงนี้
ผมเขียนเล่าถึงบรรยากาศและเรื่องราวในเมืองเชียงใหม่ รวมทั้งสถานที่
น่าสนใจและร้านอาหารอร่อยๆ ด้วย มาที่ต้องเอาให้คุ้ม

บิ่งทิ้งตัวลงนอนบนที่นอนหนานุ่มอย่างสบายอารมณ์ เขาหิบบ่โทร์คัพท์
มือถือของตัวเองออกมา "ดีจัง แถวนี่สัญญาณโทร์คัพท์มือถือไม่ค่อยดีเท่า
ในเมือง"

ฟี่โตกับผมมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจ ก่อนที่ฟี่โตจะถามขึ้น "อะไร
ของมึง ไม่มีสัญญาณนี่มันดียังไงวะ"

"มีสัญญาณมันก็ดีอยู่หรอก ถ้ามันจะส่งมาแค่คลื่นที่เราต้องการใช้"

เห็นผมกับฟี่โตยังทำหน้าง บิ่งก็อธิบายต่อ

"คือจึ้นะฟี่ จากประสบการณ์ตรงของตัวเองนะ อาจจะไม่เหมือนคนอื่น
ผมสังเกตว่าสถานที่ที่ใกล้เสาหรือกล่องสัญญาณ หรือจุดปล่อยสัญญาณ
อย่างคลื่นวิทยุ โทร์คัพท์ โทร์คัพท์ อินเตอร์เน็ตอะไรพวกนี้ มันมีอะไรพิเศษ
บางอย่างที่ทำให้ผมรับสัญญาณอย่างอื่นได้ง่ายด้วย มันเหมือนชุมทางรวมสื่อ

นะพี่ อย่างตรงบ้านฝรั่งนั้น...หึหึ แรงขนาดยื่นเฉยๆ ยังอื้ออึงไปหมด น่ากลัวโคตร"

"มึงหมายความว่าคลิ่นพวกนั้นพาผีมาเจอมึงใช่ไหม"

"ไม่ต้องพูดชัดขนาดนั้นก็ได้มัยพี่โต! บึงค้อนปะหลับปะเหลือก "ยิ่งมานอนแปลกที่แปลกทางแบบนี้ด้วย"

"อย่างนี้พนักงานค่ายมือถือแหม่งไม่โดนผีหลอกทั้งปีเหวอะ" พี่โตยังไม่หายสงสัย

"โห...พี่โตไปใช้ทุกคนที่จะมีสัมผัสเรื่องนั้นนะ หรือมันจะเกี่ยวกับคลิ่นสมองของแต่ละคนรีเปลาผมก็ไม่รู้ บางคนอยากเจอยังไม่เคยได้เจอเลย มันเจอกันได้ก็ต่อเมื่อคลิ่นมันจูนมาตรงกันเท่านั้นแหละ"

"แต่คืนนี้พี่ว่ามึงเจอแน่"

"ฮะ...?"

"ผีผ้าห่ม" พี่โตทำหน้าที่ชิงชัง "กูเนี่ย...จะมุดเอง"

"เฮ้อ..." บึงถอนหายใจก่อนจะพลิกตัวหันหลังให้อย่างเอือมระอา เขารู้ว่าพี่โตไม่ได้เป็นเกย์ แต่เป็นคนขี้แกล้ง

เช้าวันต่อมา พวกเขาตื่นตั้งแต่ตีห้าเพื่อไปดูพระอาทิตย์ขึ้นตรงจุดชมวิวม่อนสน แสงแรกสาดส่องทาบทาท้องฟ้าเป็นสีส้มเจือสีทอง สวยจนแทบลืมหายใจ พี่แทนรีวซ์เตอร์ไม่ยั้งเพื่อเก็บภาพประทับใจของช่วงเวลานี้ให้ได้มากที่สุด

ไม่นานท้องฟ้าก็สว่าง มองเห็นไอหมอกขาวปกคลุมเต็มหุบเขา ภาพที่เห็นเมื่อวานดูเหมือนปุยมะเข้กลิ่นลงมาตะดิน แต่ตอนนั้นมันคือทะเลหมอกแทบจะแยกไม่ออกว่าเราอยู่บนพื้นโลกหรือเดินอยู่ท่ามกลางเมฆบนท้องฟ้า อากาศหนาวจนแกำมและมือเย็นไปหมด

ช่วงบ่ายของวันนั้น หลังจากเช็กเอาท์จากที่พักและกินอาหารมื้อเที่ยงเสร็จแล้ว พวกเขา ก็ขับรถลงมาเที่ยวไร่ชา ฝนตกปรอยๆ อากาศเป็นสีเขียวยิ้มชุ่มฉ่ำ ได้บรรยากาศสดชื่นไปอีกแบบ คนงานในไร่ยังคงเก็บยอดใบชาแม้จะมีละอองฝนบางเบาเป็นระยะ

เราใช้เวลาอยู่ที่นี่เป็นชั่วโมงๆ ขึ้นชมตึ่มด่ำกับธรรมชาติให้มากเท่าที่จะ
มากได้ ก่อนจะต้องกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมของเราต่อไป ผมไม่เคยตึ่มซาแล้ว
ได้ความรู้สึกที่ตื่นเต้นนี่มาก่อนเลย มันเป็นเพราะกลิ่นฝน กลิ่นไอน้ำ และ
ความหอมของต้นไม้ใบหญ้าที่ฟุ้งลอยในสายลม

จนกระทั่งท้องฟ้าครึ้มลงอีก หมูเมฆสีเทาที่บีบเคลือบตัวปกคลุม พี่แทน
ก็พูดขึ้น

"ที่ว่าเรากลับกันเลยตึ่มย ช่างใกล้หน้าหนาวแบบนี้ฟ้าจะมืดเร็ว เดียว
กลับเข้าเมืองไม่ทัน พี่ไม่อยากขับรถลงเขาแบบมืดๆ"

พวกเราที่เหลือเห็นด้วย เราอ้อลาไร่ชาและวิวบนดอยสูง ก่อนจะขับรถ
ไปตามถนนซึ่งทอดต่ำลงสู่ด้านล่าง

แต่ปรากฏว่าอุปสรรคของเราไม่ใช่ความมืด ระหว่างทางฝนตกหนักมาก
ตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ถนนเปียกชื้นและต้องขับรถอย่างระมัดระวัง
เป็นพิเศษ เส้นทางลงเขานั้นแคบแคียวและมีโค้งหักศอกหลายจุด แต่พี่แทนก็
ดูจะมีสมาธิจดจ่อและบังคับรถได้ดี แม้ทัศนวิสัยข้างหน้าจะพัวเลือนไม่ชัดเจน
เหมือนปกติ

แต่การที่เราบังคับรถได้ดี ไม่ได้แปลว่าคนอื่นจะดีเท่ากัน

พี่แทนเหยียบเบรกดิ่งเอี้ยดเมื่อขับเลยโค้งลงมาเจอรถอีกคันที่กำลัง
วิ่งสวนขึ้นมา ฝ่ายนั้นดีโค้งกินเลนแฉลบเข้ามาทางฝั่งเรา ทำให้พี่แทนต้อง
หักหลบ พี่น้ำว่าหวีดร้องเมื่อรถของเราไถลออกข้างทางพุ่งลงเนินดินไปสู่
ด้านล่าง! ตัวรถสายโคลงเคลงไปมาจากแรงเหวี่ยงและแรงกระแทก

โครม!

รถของเราพุ่งเข้าชนต้นไม้ ศีรษะด้านขวาของผมสะบัดพาดเข้ากับกระจกรถ
ภาพในสายตาดับวูบลงในทันที

"...เฮน"

"พี่เฮน!"

เสียงเรียกและแรงเขย่าเบาๆ ตรงแขนทำให้ผมได้สติขึ้นมาอีกครั้ง

ผมลืมตาขึ้นช้าๆ ความปวดแปลบแปลนปราดตรงศีรษะ ภาพข้างหน้า ดูพร่าเลือน ก่อนจะชัดเจนขึ้นในเวลาต่อมา ผมขยับเสียงหน้ากลับมา ของเหลว เหนอะๆ ไหลอาบจากหน้าผากลงสู่ดวงตาข้างขวา ทำให้ลืมตาได้ลำบาก ผมยกมือขึ้นแตะก็พบว่ามันคือเลือด

"พี่เขน ช้าๆ นะ" นั่นเป็นเสียงของบิง เขาชะงักอยู่ตรงหน้าผม "พี่หัวแตก เอาผ้านี้กดห้ามเลือดไว้ก่อน"

เขาใช้ผ้าขนหนูซับเลือดตรงหน้าผากและดวงตาให้ผมก่อนจะกดไว้ แถวไรผมเห็นอหน้าผาก ผมกวาดตามอง พวกเขาขังอยู่ในรถซึ่งจอดนิ่งเพราะชนเข้ากับต้นไม้ กันชนหน้ายับเยินไปด้านหนึ่ง และผมคงจะหมดสติไปชั่วขณะ

"เขน เป็นยังไง เจ็บตรงไหนอีกบ้าง" พี่แทนถาม

"เจ็บที่หัวอย่างเดียว" ผมบอกออกไป

"งั้นโทรเรียกรถพยาบาลเลยนะ" พี่น้ำว่าพูดเสียงสั่นรัวแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูโทร

"เดียว" บิงพูดแทรกขึ้น "ถ้าเราขับไปเลยจะเร็วกว่ามั้ยพี่"

พวกเขามองหน้ากัน ที่บิงพูดมาก็มีเหตุผล กว่ารถพยาบาลจะมาถึง ตรงนี้และพาเราไปถึงโรงพยาบาลก็น่าจะต้องใช้เวลามากกว่า

พี่โตหันไปถามพี่แทนอย่างรวดเร็ว "ไหวมั้ยแทน"

"ไหว" พี่แทนตอบทันที

พวกเราตัดสินใจขับรถลงเขาเพื่อไปโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่สุดด้วยตัวเอง พี่แทนค่อยๆ ขับรถถอยออกมา ผมมองออกไปนอกถอยอย่างเสียไม่ได้ ถ้าต้นไม้ต้นนั้นไม่หยุดเราไว้ รถเราคงพุ่งต่อไปและตกจากเขาลงไปสู่นวดยอดไม้ข้างล่าง

พี่แทนบังคับรถให้กลับขึ้นมานบนถนนได้อย่างปลอดภัยท่ามกลางความโล่งอกของทุกคน ส่วนรถคันที่เป็นต้นเหตุมันขับเตลิดไปนานแล้ว ในกลุ่มพวกเราทั้งหมดดูเหมือนผมจะเจ็บหนักที่สุดเพราะศีรษะเหวี่ยงพาดกับกระจก ส่วนคนอื่นๆ ฟกช้ำและเคล็ดขัดยอกตรงนั้นตรงนี้ พี่น้ำว่าปวดที่แขนข้างซ้าย ส่วนบิงต้องคอยนวดต้นคอตัวเองไปตลอดทาง

เรากลับมาถึงที่พักค่อนข้างดึก แต่ละคนดูเหนื่อยและโหมมเมาที่จะเป็นได้ ผมยังปวดตุงๆ ตรงศีรษะที่เย็บไปหลายเข็ม พี่โตซากะแผลข้างหนึ่ง ส่วนพี่แทนกับพี่น้ำว่าเดินเหมือนคนกำลังจะหมดแรง ดูไปก็อย่างกับฝูงซอมบี้ออกเดินเย้าไปตามบ้านคนตอกลางคืน มันเป็นวันที่หนักหน่วงสำหรับพวกเราจริงๆ

ฝนหยุดตกไปนานแล้ว เหลือเพียงสายลมพัดเย็นเยียบ ผมเข้าไปบนสนามหญ้าชื้นๆ สู่บ้านสองชั้นหลังใหญ่ใต้แสงจันทร์นวลเด่น ตัวบ้านเวลานี้ดูมืดทะมึน มีเพียงแสงไฟตรงเฉลียงทางขึ้นด้านหน้าดวงเดียวที่เปิดทิ้งไว้

หน้าต่างทุกบานถูกปิดอยู่ มองผ่านช่องแสงเข้าไปมีเพียงความมืดมิดไร้ชีวิตชีวา ผมนึกว่าเมื่อคล้ายจะเห็นเงาม่านตรงห้องโถงชั้นบนขยับไหว ตรงนั้นเป็นบานกระจกข้างประตูซึ่งเปิดสู่ระเบียงตรงมุขด้านหน้า ผมเขม่นมองด้วยความแปลกใจ ในบ้านไม่มีใครอยู่แน่ๆ หรือจะเป็นเพราะลมพัด?

"ไม่รู้พรุ่งนี้จะทำงานกันไหม้ย" พี่แทนเปรยขึ้น

"เป็ขนาดนี้ จะให้ทำงานทันทีเลยหรอ" พี่โตตัดพ้อ

"ไหวก็ทำ ไม่ไหวก็หยุดก่อนเถอะ งานส่วนของเราก็ไม่ได้เหลืออะไรมาก" พี่น้ำว่าพูดก่อนจะหันไปทางบึง "คืนนี้บึงก็ค้ำงที่นี้เถอะนะ ไม่ต้องไปนอนโรงแรมหรอก เป็นอะไรขึ้นมาก็ได้อยู่ด้วยกัน"

"ครับ" บึงพยักหน้า

พวกเราเข้าไปในบ้านและแยกย้ายกันไปห้องใครห้องมัน บึงหัวกระเป๋ารุ่งขึ้นไปนอนที่ห้องพี่โต เพราะห้องนั้นมีเตียงเล็กสองเตียง ไม่เหมือนห้องผมที่เป็นเตียงใหญ่ เขาคงอยากให้ผมนอนเหยียดแขนขาได้สบายๆ โดยไม่โดนเขาเบียด

"มีอะไรก็เรียกผมนะพี่" บึงโผล่หน้ามาบอกตรงประตู

"อืม"

จัดการธุระตัวเองเสร็จผมก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงด้วยความอ่อนล้า ในหัวเหมือนมีเมฆทึบๆ อัดตัวอยู่ในนั้น หวังว่าพรุ่งนี้มันจะดีขึ้นกว่านี้ ผมกินยาแก้ปวดและหลับไปอย่างรวดเร็ว

แต่แล้วผมก็ต้องสะดุ้งตื่นกลางดึกเมื่อได้ยินเสียงฟ้าร้อง เมื่อหันไปมองทางหน้าต่างซึ่งอยู่เยื้องห่างจากหัวเตียงไปทางด้านหนึ่งก็เห็นว่าฝนกำลังตก ผมขยับตัวไปเปิดสวิทช์คอมพิวเตอร์ไฟข้างเตียง ก่อนจะถูกขึ้นเพื่อไปปิดหน้าต่างไม่ให้ฝนสาดเข้ามา ผมขบคิดด้วยความไม่แน่ใจขณะยืนมือออกไปยังบานหน้าต่าง... ไม่ใช่ว่ามันปิดอยู่ตั้งแต่แรกหรือหรือ หรือว่าผมเผลอเปิดมันไว้ก่อนนอน

ผมดึงบานหน้าต่างแบบบานเปิดคู่ให้ปิดลง พยายามลบกอลอนที่ฝัดจนดันลงไปได้นิดเดียวเพราะมีการทาสีวงกบใหม่ ก่อนจะถูกาวออกมา แต่ยังไม่ทันก้าวถึงเตียง บานหน้าต่างก็ติดตัวเปิดออกตามด้วยฟ้าแลบสว่างวาบ ผมสะดุ้งสุดตัวเมื่อเห็นว่ามีคนยืนอยู่ข้างๆ!

แต่ปรากฏว่าไม่ใช่ มันคือเงาสะท้อนจากกระจกเงาที่ติดอยู่ด้านในบานตู้เสื้อผ้าต่างหาก ผมดันบานตู้ให้ปิดลงเหมือนเดิม เขามีอกุมอกพลาจผ่นลมหายใจให้บรรเทาความตกใจ บรรยายาคไ้ในบ้านหลังนี้มันส่งอารมณ์จนผมหลอนไปเอง

"เฮีย...หัวใจจะวาย" ผมจึงจำ

แต่แล้วผมก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวแปลกๆ ดังอยู่ทางด้านหลัง

ก๊ก...

ก๊ก...ก๊ก

ผมหันกลับไปมองซ้ำๆ เสียงนั้นดังมาจากตรงเตียงนอน...ไม่ใช่สิได้เตียงนอนต่างหาก

ผมยืนนิ่งงัน รอบตัวห้อมล้อมด้วยคลื่นความรู้สึกแปลกๆ เหมือนมันไม่ได้เป็นแค่อากาศธรรมดา เสียงนั้นยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง เบา แต่แรงเร็วเหมือนไม่ยอมให้ผมเพิกเฉยต่อมัน ผมก้าวเข้าไปซ้ำๆ และแผ่วเบา ไม่คิดด้วยซ้ำว่ากำลังจะเดินไปเจอกับอะไรข้างใต้นั้น

เมื่อเดินไปถึงเตียงนอน ผมก็คว้าโทรศัพท์มือถือตรงโต๊ะข้างเตียงมาเปิดเป็นไฟฉาย ได้เตียงนั้นมืดเกินกว่าแสงจากคอมพิวเตอร์จะส่องไปถึง ผมย่อตัวลงนั่งคุกเข่าอยู่ข้างเตียง วางมือข้างหนึ่งไว้บนพื้น ก่อนจะทำอย่างอื่น ก้มตัวลงไปมองสิ่งที่อยู่ด้านล่าง

ผมเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ เมื่อส่องไฟไปพบเข้ากับตุ๊กตาสังกะสีไขลานแบบโบราณ เป็นตุ๊กตากระต่ายหูยาวกำลังขี้จิ้งกรายน ดวงตาสีแดงของมันเด่นชัดบนใบหน้าสีขาว ตอนนี้นั้นมันหยุดนิ่งอยู่กับที่ ผมตัดสินใจล้วงมือไปหยิบออกมาเพื่อดูให้ชัดๆ

โลหะสังกะสีส่งความเย็นมาสู่มือ ของชิ้นนี้ดูเหมือนของเล่นยุคโบราณที่นำเข้ามาจากต่างประเทศตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา ลวดลายบนสังกะสีแจ่มชัดดูฉลาด ตัวกระต่ายมีรูปร่างแบบคนสวมชุดกางเกงเอี๊ยม ผมพลิกซ้ายพลิกขวาดูด้วยความประหลาดใจ

ของนี้อยู่ได้เพียงมานานแค่วันแล้ว หรือมันอยู่ตรงนี้ตั้งแต่วันแรกที่ผมเข้ามา? อาจจะมีใครลืมเอาไว้หรือไม่ก็ทำหล่นกิ้งไปอยู่ใต้เตียง ลานโซยังใช้ได้ดี มันเป็นของใหม่ที่ทำเลียนแบบของเล่นสมัยก่อนโซใหม่ คงไม่ใช่ของที่มีมาตั้งแต่ยุค 60's หรือ 70's หรอกนะ

...แล้วใครเป็นคนไขลาน

ยังไม่ทันที่ผมจะหาคำตอบให้ตัวเอง ขนตรงต้นคอผมก็ลุกเกี๊ยว หางตาเหลือบเห็นความเคลื่อนไหวแวบๆ ตรงที่นอน ผมหันขวับไปมองทันที ก่อนจะช็อกตาค้างกับภาพที่เห็น!

บนเตียงนอน เด็กผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนนั้น ดวงหน้าเล็กๆ ขาวซีด เนื้อตัวเต็มไปด้วยรอยแผลขีดข่วน เขาสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงขาสั้น มีสายเอี๊ยมคล้ายกับกระต่ายของเล่น ดวงตาเบิ่งโตจ้องมาที่ผมด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว ก่อนที่ริมฝีปากแดงจัดจะอ้ากว้าง เปล่งเสียงกรีดร้องบาดหู

"อ้า!!!!!!"

"เฮ้ย!"

ผมผงะหงายหลังล้มตึง บานหน้าต่างกระแทกปิดตึงปัง! ก่อนจะแตงเปิดออกพาดกับฝาผนัง ฟ้ามแลบสว่างจ้าตามด้วยเสียงฟ้าร้องดังสนั่น ผมงอตัวก้มหน้าจูดเอามือปิดหูด้วยความตกใจ หัวใจเต้นกระหน่ำ จนกระทั่งเสียงฟ้าร้องเงียบไปผมถึงได้ลดมือลง

และเมื่อหันไปมองที่เตียงอีกครั้ง เด็กผู้ชายคนนั้นก็หายไปแล้ว

ท่ามกลางแสงไฟจากโคมตรงหัวเตียงและความเย็นที่พัดพรมเข้ามาทาง
หน้าต่าง ผมนั่งตัวลั่นอยู่ที่พื้นขณะเบิ่งตามองความว่างเปล่าตรงหน้า
ที่ผมเห็นเมื่อสักมันคืออะไร

...อย่าบอกนะว่านั่นคือผี
ผีเด็กฝรั่งที่ตายในบ้านหลังนี้!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3mEA29K>